

Visszaszerzett életek

LYLIA BLOOM

Bence

A mögöttünk haladó autó túl közel került a kocsihoz. Lehúzódtam, helyet hagyva neki az előzésre, de nem került ki, hanem szándékosan nekünk koccant. Alexa halkan felsikoltott és ijedten nézett először rám, majd hátrafelé.

– Mi van veled, ember? – förmedtem rá a sofőrre a visszapillantóba nézve, bár úgysem hallhatta az idiótája.

– Ne! – sikoltott fel Alexa, aztán olyan kicsire húzta össze magát az ülésben, amennyire csak lehetett.

– Mi történt? – kérdeztem, de mielőtt válaszolhatott volna, újra nekünk jött az a barom.

Ráléptem a gázpedálra, pillanatok alatt eltávolodtunk tőle, de a megkönnyebbülésem csak pár másodpercig tartott. Azonnal utolért minket, valószínűleg erősebb motor hajtotta az ő sötétkék Audiját, mint az én Opeletem.

Próbáltam lerázni, de nem sikerült.

– Ezt a kocsit láttam már felénk többször is – tájékoztatott Alexa remegő hangon. – Azt hittem, megőrültem, de ez... ott volt... ő is...

Ennél többet nem is kellett mondania. Valaki, aki bántotta őt, megint meg akarta tenni. Annyira nyomtam a gázpedált, amennyire csak bírtam, mégsem tudtuk lerázni. Más megoldáshoz kellett folyamodnom. Mivel a szembejövő sáv üres volt, ki akartam térni az üldözőnk elől, lefékezni, és megfordulni, amíg ő rájön, mit is csinálunk, ez azonban nem jött össze.

Amint áthúzódtam a másik sávba, megint meglökte a kocsit. A jobb hátulját találta el, amitől az autó megpördült. Az Audi fékezett ugyan, de így is tolt annyit rajtunk, amitől egyetlen szempillantás alatt az árokban kötöttünk ki.

Bevertem a fejem az oldalsó ablakba, és elsötétedett előttem minden.

Alexa

Felismertem az autót, aztán a sofőrt is. Minden szép és jó, ami addig abban a napban volt, semmivé lett. Visszakerültem az örvénybe, és úgy éreztem, többet nem kerülök ki belőle élve.

Erőmon fölül koncentráltam, hogy legalább pár szóban el tudjam mondani Bencének, miért üldöz minket az az ember.

Ha megint hozzám ér, abba belehalok. Ha megint el kell viselnem... Nem akartam belegendolni, mégis lepergett előttem minden. Ez a fickó volt az első, akinek Lóri odadobott, aki órákig használt, amire csak kedve tartottam, aki...

Hatalmas csattanás térített magamhoz. Mire feleszméltem, a kocsi megdőlvé állt, Bence feje ernyedten lógott, csak a biztonsági öv tartotta.

– Bence! – kiáltottam, de nem mozdult.

Mellettem viszont óriási csörömpöléssel betört az üveg. Arcom elé kaptam a kezem, mégis éreztem néhány apró szúrást. A szemem sarkából láttam, amint kinyílt az ajtó, aztán már csak sikítani voltam képes.

A szőke rohadék kirángatott a kocsiból és a hátsó részének lökött. Elkapta a torkom, így kényszerítette ki, hogy ránézzek.

Egy

2012. december 24.
(Huszonkilenc nappal korábban)

Alexa

A lány elképesztően gyönyörű volt, ezt még női szemmel is be kellett ismernem. Kerek fenéke és formás, magas sarkúba bújtatott lábai vonzották a férfiak tekintetét. Lendületesen, magabiztosan vonult az utcán, én pedig leplezetlenül megbámultam. Általában nem érdekelt, hogy mit szólnak az emberek a viselkedésembesz, és ez akkor is így volt. Ha meg akartam nézni valakit, hát megtettem.

Továbbra sem vettem le a szemem róla, pedig csak hátulról láttam, ahogy előttem haladt. Hosszú, sötétbarna haja egyenesen, kibontva omlott a hátára, minden lépésnél lágyan lengett, hol jobbra, hol balra. Az egyik mellette elhaladó pasi még utána is fordult. Érdekes módon a lány ugyanoda tartott, abova én.

Amikor megláttam az ismerős épületet, éreztem, hogy valami nincs rendben, de nem tudtam, pontosan mi. Aztán a lány megállt a bejáratnál és egy pillanatra hátranézett. Földbe gyökerezett a lábam.

Az a lány ÉN voltam.

És már rájöttem, mi az, ami nem stimmel.

– Ne menj be oda! – akartam kiáltani, de egy hang sem jött ki a torkomon.

Rohanni akartam, megállítani, elrángatni onnan, de nem tudtam megmocanni. Csapkodtam, üvöltöztem, mégsem értem el vele semmit. A lány – mármint én – mosolyogva, boldog tudatlanságban belépett az ajtón és elnyelték a villódzó fények.

Engem pedig a sötétség.

– Alexa! Alexa, ébredj fel! – halk, kedves szavak szűrődtek át a kétségbeesésemen.

Ismertem ezt a hangot, és csak jó emlékek fűződtek hozzá. Nem éreztem magamon matató kezeket; mindig attól rettegtem a legjobban. Lassan, óvatosan nyitottam ki a szemem, féltem tőle, mit látok majd.

– Emma – suttogtam hálásan.

A húgom mosolygott rám közvetlen közléről. Pislogtam párat, és körülnéztem a szobámban. Igen, otthon voltam. A megkönnyebbülés leemelte a láthatatlan súlyt a mellkasomról, és csak ekkor vettem észre, hogy zihálok. Ezek a rémálmok mindig ezt tették velem. Levegő után kapkodtam, verejtékben fürödtem és közben majdnem megfagytam.